

АБРО, Изх. № 64/12.11.2020 г.

ДО

Г-Н ВЕЖДИ РАШИДОВ

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО КУЛТУРАТА И МЕДИИТЕ

НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Относно: Законопроект за изменение и допълнение на Закона за радиото и телевизията

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН РАШИДОВ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Настоящото писмо адресираме до Вас във връзка с внесения в Народното събрание на Република България законопроект за изменение и допълнение на Закона за радиото и телевизията (наричан по-долу „ЗИД на ЗРТ“ и „законопроекта“), с който в българското право се транспонират разпоредбите на Директива (ЕС) 2018/1808¹, изменящи Директива 2010/13² (Директивата за аудио-визуалните медийни услуги).

На първо място бихме искали да изразим високата оценка на Асоциацията на българските радио- и телевизионни оператори – АБРО за процеса на подготовка на законопроекта. ЗИД на ЗРТ е изработен от работна група към Министерство на културата, която започна дейността си от месец април 2019 г. и продължи да функционира до м. юли 2020 г. Тя включи широко представителство на редица държавни органи – Министерство на културата, Министерство на транспорта информационните технологии и съобщенията, Министерство на финансите, Съвета за електронни медии (СЕМ), Комисия за регулиране на съобщенията (КРС), Държавна агенция за закрила на детето (ДАЗД), заинтересовани страни, в това число представители на АБРО, на националните обществени доставчици на медийни

¹ Директива (ЕС) 2018/1808 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 г. за изменение на Директива 2010/13/ЕС за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконовни и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги (Директива за аудиовизуалните медийни услуги), предвид променящите се пазарни условия (Директива (ЕС) 2018/1808)

² Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконовни и административни актове на държавите-членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги (Директива за аудиовизуалните медийни услуги)

услуги – БНТ и БНР, Българската асоциация на кабелните и комуникационните оператори (БАККО), Асоциацията на филмовите и телевизионни продуценти, както и независими експерти. Срещите на работната група се състояха редовно и не бяха преустановени дори в условията на извънредното положение, обявено във връзка с пандемията от COVID-19, когато продължиха в дистанционен формат. Изключително добронамереният тон, в който протичаха срещите, и усилената работа на членовете на работната група доведоха до качествен законопроект, който в пълнота транспонира измененията в Директивата за аудио-визуалните медийни услуги, въведени с Директива (ЕС) 2018/1808.

С настоящото писмо предлагаме няколко допълнителни промени, които да осигурят по-точно въвеждане на отделни текстове на директивата и подобряване на регулацията. Голямата част от тези предложения бяха отправени от АБРО в рамките общественото обсъждане на законопроекта, но не са взети предвид при внасянето му в Народното събрание. Предложените промени касаят:

- **Достъпността на радиоуслугите за хора с уведен слух;**
- **Въвеждане на критериите за изчисляването на дела на европейските произведения в нелинейни медийни услуги съгласно Насоките на Европейската комисия³;**
- **Прецизиране на разпоредбите на чл. 4б и чл. 19д от ЗИД на ЗРТ, така че да съответстват на смисъла на Директивата за аудио-визуалните медийни услуги;**
- **Размерът на санкциите, налагани на доставчиците на платформи за споделяне на видеоклипове и на нелинейни медийни услуги, както и предложения за въвеждане на допълнителни административно-наказателни разпоредби.**

1. Достъпност на радиоуслугите за хора с уведен слух

Директива 2018/1808 въвежда нови правила относно гарантирането на **достъпността на аудио-визуалното съдържание за хора с увреждания**. Разпоредбите на директивата се отнасят единствено за аудио-визуалните медийни услуги, без да предвиждат каквито и да било задължения относно радиоуслугите. Въпреки това чл. 8а, ал. 1, изр. 2-ро от законопроекта предвижда, че *„Доставчиците на радиоуслуги предоставят в срокове и по начини, определени в плановете за действие по ал. 2, т. 1, чрез интернет, мобилни приложения или други технически средства, с които разполагат, програми и предавания, достъпни за хората с увредено зрение или слух“*. Считаме, че цитираният текст следва да отпадне.

Разпоредбите, касаещи достъпността на медийните услуги, са напълно неприложими за радиоуслугите. Радиото е медия, традиционно достъпна за хора с увредено зрение. За хора с увреден слух, радиото не е подходяща медия. Предвиждането на задължения за доставчиците на радиоуслуги за създаване на нарочни предавания за хора с увреден слух и

³ Съобщение на Комисията Насоки в съответствие с член 13, параграф 7 от Директивата за аудио-визуалните медийни услуги относно изчисляването на дела на европейските произведения в каталозите на услуги по заявка и за определянето на понятията „малобройна аудитория“ и „нисък оборот“ 2020/С 223/03 („Насоки на Европейската комисия“)

програми за интернет и мобилните приложения е неприемлива и непропорционална мярка. Това означава да задължим радиооператорите да създават нови допълнителни услуги, несвързани с радиото и да поемат значителни допълнителни разходи за това.

Възлагането на задължения за осигуряване на достъпност на радиоуслугите посредством допълнително предоставяни от тях услуги, би било форма на възлагане на обществена услуга, за изпълнението на която би следвало да се получава съответна компенсация от държавния бюджет. БНР предложи този текст във връзка с разработваните услуги, които следва да се възлагат на обществения оператор с нарочна лицензия и да се заплащат като част от финансирането на обществената му мисия. Доколкото ЗИД на ЗРТ не предвижда подобна компенсация за търговските медии, настояваме предвидените в чл. 8а, ал. 1 задължения за търговските доставчици на радиоуслуги да отпаднат.

2. Европейски произведения в каталозите на нелинейните медийни услуги

Съобразно разпоредбите на Директива 2018/1808, чл. 19 от законопроектът въвежда задължения за доставчиците на аудио-визуални медийни услуги да осигуряват най-малко 30% дял на европейските произведения и видимо присъствие на тези произведения в каталозите си, както и условия за освобождаване от посочените задължения на доставчици с нисък оборот или малобройна аудитория. За яснота на тази уредба и въвеждане на Насоките на Европейската комисия, е необходимо в чл. 19 да бъдат направени няколко допълнения.

На първо място, ЗРТ следва да определи начина, по който ще се следи за изпълнението на задължението за осигуряване на най-малко 30% дял на европейските произведения в каталозите на медийните услуги по заявка. Насоките на Европейската комисия предлагат изчисляване на дела на европейски произведения **на база на брой заглавия**. В Насоките Европейската комисия посочва също, че държавите-членки следва да изберат подход относно **времените измерения на задължението** за осигуряване на дял на европейски произведения, като отчитат необходимостта да се намали административната тежест, свързана с изпълнението и прилагането на задълженията, както и да се осигури прозрачност и правна сигурност за доставчиците на медийни услуги по заявка⁴. Считаме, че с оглед осигуряване на гъвкавост при изчисляването, както и с оглед на необходимостта да се намали административната тежест върху доставчиците, изпълнението на задължението следва **да се проследява на годишна база**. Такава периодичност съответства и на настоящата практика на СЕМ по проверка на дела на европейските произведения в линейните и нелинейните медийни услуги. С оглед на горните съображения предлагаме в чл. 19 от законопроекта да бъде добавена нова ал. 6 със следното съдържание: „(6) Делът на европейските произведения в каталозите на медийните услуги по заявка се изчислява на осреднена годишна база и на база брой заглавия в каталога на услугата.“.

⁴ Комисията смята, че „държавите членки могат свободно да решават какъв метод да приемат при наблюдението на спазването на член 13, параграф 1 от ДАВМУ. При вземането на решение относно метода на наблюдение държавите членки следва все пак да вземат надлежно предвид необходимостта от намаляване на административната тежест, свързана със спазването и прилагането, и да гарантират прозрачност и правна сигурност за доставчиците на видео по заявка.“ (параграф 4, втори абзац).

На следващо място, начинът на изчисляване на относителната тежест на заглавията, включени в каталозите на медийните услуги по заявка, е въпрос, по който все още няма изградена практика. Съгласно Насоките на Европейската комисия стойността на различните видове заглавия има водещо значение за определяне на относителната им тежест. Изчисляването на аудиторния дял на аудио-визуалните медийни услуги по заявка също е въпрос, който ще породни затруднения, тъй като към момента няма изградена практика за измерване на аудиторията на тези услуги. С оглед на правната сигурност следва да **бъдат разработени правила за определяне на относителната тежест на отделните видове заглавия в каталозите на медийните услуги по заявка, както и за измерването на аудиторния дял на тези услуги.** Правилата следва да бъдат изготвени от СЕМ със съдействието на доставчиците на медийни услуги, които имат голям практически опит в сферата на изследването на аудиторни дялове, както и конкретна информация за стойността на отделните заглавия.

С оглед на горното предлагаме в чл. 19 от ЗИД на ЗРТ да бъде добавена нова ал. 7, както следва: „(7) *Съветът за електронни медии приема правила за определяне на относителната тежест на отделните видове заглавия в каталозите на медийните услуги по заявка при изчисляване на дела на европейските произведения в тях, както и относно измерването на аудиторния дял на аудио-визуалните медийни услуги по заявка, при съобразяване със Съобщение на Европейската комисия (ОВ, С(2020) 4291 от 2.07.2020 г.).*“.

Следва да се посочи, че предложните по-горе разпоредби бяха обсъдени в работната група по изработване на законопроекта и по тях имаше принципно съгласие. Поради това в Преходните и заключителните разпоредби на публикувания за обществено обсъждане ЗИД на ЗРТ беше включен текст, въвеждащ срок за приемането на тези правила, както следва: „*В срок до осем месеца от влизане в сила на този закон Съветът за електронни медии провежда консултации с доставчиците на медийни услуги и приема правилата по чл. 19, ал. 7*“. Във внесенния в Народното събрание ЗИД на ЗРТ този текст е отпаднал, но ние считаме, че текстът следва да бъде възстановен.

Обръщаме внимание, че АБРО отправи горните предложения и в рамките на общественото обсъждане на законопроекта. Въпреки че тези текстове не са включени в ЗИД на ЗРТ, внесен в Народното събрание, в публикуваната на страницата на общественото обсъждане **Справка за отразяване на предложенията и становищата, е посочено, че предложенията са приети.**

3. Прецизиране на отделни разпоредби

А) По чл. 4б от ЗИД на ЗРТ

Чл. 4б от законопроекта въвежда разпоредбите на чл. 4а от Директивата за аудио-визуалните медийни услуги, въведен с Директива (ЕС) 2018/1808. Работната група по изготвяне на законопроекта положи големи усилия за правилното транспониране на текста на директивата и осигуряване на неговата ефективност в практиката.

След приключване на дейността на работната група в чл. 4б е добавена ал. 6, както следва: „*Ако Република България упражни свободата си да приеме по-подробни или по-строги правила в съответствие с Директива 2010/13/ЕС, изменена с Директива (ЕС) 2018/1808, и с правото*

на Европейския съюз, и ако Съветът за електронни медии прецени, че са налице данни за недостатъчната ефективност на даден кодекс за поведение или на части от него, Съветът може да изиска от доставчиците на медийни услуги, попадащи под тяхна юрисдикция, да спазват съответните правила. Съветът за електронни медии информира за правилата и Европейската комисия в едномесечен срок.“. Съгласно Таблицата на съответствието с правото на Европейския съюз, представляваща приложение към внесеня законопроект, с този текст се ли транспониране на чл. 4а, пар. 3 от на Директивата за аудио-визуалните медийни услуги, който гласи: „Държавите членки запазват свободата си да изискват от доставчиците на медийни услуги, попадащи под тяхна юрисдикция да спазват по-подробни или по-строги правила в съответствие с настоящата директива и правото на Съюза, включително когато националните им независими регулаторни органи или служби заключат, че са налице данни за недостатъчната ефективност на даден кодекс за поведение или на части от него. Държавите членки докладват тези правила на Комисията без неоснователно забавяне“.

Считаме, че текстове, които дават свобода на държавите-членки да предвидят по-строги правила от тези на директивата, не е необходимо да бъдат включвани в закона, поради което предлагаме текстът да отпадне. В случай че това предложение не бъде прието, предлагаме редакция на разпоредбата по начин, който по-коректно да възпроизвежда текста на директивата. Целта на пар. 3 на чл. 4а от Директивата за аудио-визуалните медийни услуги е да даде законодателна свобода на държавите-членки да въведат по-подробни или по-строги правила при недостатъчната ефективност на даден кодекс за поведение или на части от него, установена от регулаторния орган. Считаме, че този смисъл не става ясен от предложението текст на чл. 4б, ал. 6 от ЗИД на ЗРТ и предлагаме редактирането му, както следва: „Когато Съветът за електронни медии прецени, че са налице данни за недостатъчната ефективност на даден кодекс за поведение или на части от него, Съветът може да отправи предложение до Министерския съвет за провеждане на законодателна инициатива за приемане на по-подробни или по-строги правила в съответствие с Директива 2010/13/ЕС, изменена с Директива (ЕС) 2018/1808 и правото на Европейския съюз. Съветът за електронни медии информира за приетите правила Европейската комисия в едномесечен срок.“

Б) По чл. 19д от ЗИД на ЗРТ

След приключване на дейността на работната група по законопроекта в чл. 19д от него са добавени нови ал. 11-13, по които бихме искали да направим няколко бележки.

Предлагаме отпадането на ал. 11 на чл. 19д от ЗИД на ЗРТ, тъй като, както посочихме по-горе, не е необходимо текстове, които дават свобода на държавите-членки да предвидят по-строги правила от тези на директивата, да бъдат включвани в закона.

На следващо място обръщаме внимание на чл. 19д, ал. 12 от ЗИД на ЗРТ, съгласно който се насърчава „саморегулирането чрез кодекси за поведение на Европейския съюз съгласно чл. 4б“. Считаме, че текстът следва да препраща единствено към ал. 2 на 4б от ЗИД на ЗРТ, като по този начин да уточни, че кодексите за поведение, приемани от доставчиците на платформи за споделяне на видеоклипове е необходимо да отговарят на следните изисквания: да са широко приети от основните заинтересовани страни; да включват ясно и недвусмислено поставени цели; да бъде предвиден механизъм за редовно, прозрачно и независимо наблюдение и периодична оценка на постигането на поставените цели; да бъдат предвидени

средства за ефективното им спазване, включително ред за изменение и ефективни и пропорционални санкции. Такъв е смисълът и на чл. 28, пар. 4 от Директивата за аудио-визуалните медийни услуги: „За целите на изпълнението на мерките, посочени в параграфи 1 и 3 от настоящия член, държавите членки насърчават използването на съвместното регулиране съгласно предвиденото в член 4а, параграф 1.“. Останалите алинеи на чл. 4б са напълно неотнормирани към кодексите, приемани от доставчиците на платформи за споделяне на видеоклипове, и препратката към тях следва да отпадне. С оглед на горните съображения, предлагаме следната редакция на чл. 19д, ал. 12 от ЗИД на ЗРТ: „Насърчава се саморегулирането чрез кодекси за поведение по чл. 4б, ал. 5 при спазване на изискванията по чл. 4б, ал. 2. Доставчиците на платформи за споделяне на видеоклипове се насърчават да обменят най-добри практики относно кодексите за поведение в областта на съвместното регулиране.“

Накрая, предлагаме ал. 13 на чл. 19д да отпадне, тъй като е излишно в текста на закона да бъде посочено правото на съдебна защита. Всяко увредено лице може съгласно общите правила на гражданското право да предяви иск за защита на своите права и законни интереси, без това да бъде изрично посочено в специалния закон. Алтернативно, в случай че не бъде прието предложението за отпадане на ал. 13, предлагаме някои редакционни промени в разпоредбата, чрез които текстът да стане по-ясен и коректен: „(13) Потребителите на платформите за споделяне на видеоклипове могат да защитят пред съд правата си по ал. 1 и ал. 6-8 по отношение на доставчиците на платформи за споделяне на видеоклипове.“

4. Административно-наказателни разпоредби

А) Административно-наказателни разпоредби, приложими към доставчиците на платформи за споделяне на видеоклипове и доставчиците на нелинейни медийни услуги

Чл. 126в, ал. 4, чл. 126г, ал. 2 и чл. 126д от ЗИД на ЗРТ съдържат административно-наказателни разпоредби, приложими към доставчиците на платформи за споделяне на видеоклипове. Приходите и аудиторията на платформите за споделяне на видеоклипове под юрисдикцията на Република България, доколкото изобщо има такива, са многократно по-малки от тези на доставчиците на линейни медийни услуги с национално покритие и считаме за несправедливо размерът на санкциите да бъде еднакъв за двата вида доставчици. В тази връзка предлагаме имуществените санкции, приложими към доставчиците на платформи за споделяне на видеоклипове, да бъдат определени в граници от 500 до 5000 лева, вместо предложените в ЗИД на ЗРТ от 2000 до 5000 лева. Подобен подход ще даде по-голяма гъвкавост на контролния орган и възможност по-справедливо определяне на размера на наказанията. Определянето на по-широки граници на санкциите съответства и на необходимостта да не се ограничава развитието на пазара и навлизането на нови участници.

По същите аргументи считаме, че долната граница на имуществените санкции, приложими към доставчиците на нелинейни медийни услуги следва да бъде намалена на 500 лева. Размерът на медийните услуги по заявка също е значително по-малък от този на линейните медийни услуги. Броят на регистрираните услуги по заявка под юрисдикцията на Република България е минимален. В тази връзка считаме, че с оглед развитието на пазара би било уместно ЗРТ да предвиди по-широки граници на определяне на имуществените санкции, налагани на доставчиците на аудио-визуални медийни услуги по заявка.

Б) Предложения за нови административно-наказателни разпоредби във връзка с разпространението на радио- и телевизионни програми в търговски обекти

В редица търговски обекти (кафенета, ресторанти, хотели и др.) се излъчват радио- и телевизионни програми. Това се осъществява с цел привличане на повече клиенти и генериране на по-големи приходи. Както е посочено в мотивите на решението на Съда на Европейския съюз по съединени дела C-403/08 и C-429/08 (*Football Association Premier League Ltd и др. срещу QC Leisure и др. и Karen Murphy срещу Media Protection Services Ltd*): „...не би могло да се оспори, че от една страна, собственикът предава излъчвани произведения в своето заведение с цел да получи изгода, и от друга страна, че това предаване е възможно да привлече заинтересовани от така предложените произведения клиенти. Поради това разглежданото предаване се отразява върху посещаемостта на заведението и в крайна сметка върху неговите икономически резултати“. В същия смисъл са и мотивите по решението на Съда на Европейския съюз по дело C-306/05 (*Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) срещу Rafael Hoteles SA*)⁵.

Въпреки че генерирането на приходи от използването на програмите в търговски обекти е безспорно, собствениците на тези обекти, съответно търговците, които оперират в тях обичайно не заплащат съответно възнаграждение за това, а възнаграждение за домашен абонат – лице, което ползва платената телевизия в дома си в рамките на тесен семеен кръг. Освен това следва да се отбележи и големия процент на пиратско разпространение на програми в България, при които излъчващата организация не получава каквито и да било приходи за използването на програмата си. Съгласното проведеното изследване на пазарите на платена телевизия, интернет и пакетни телекомуникационни услуги в България към 31.12.2019 г., посочено в Годишни доклад на КРС за 2019 г., броят на абонатите на платена телевизия в страната е 2 448 285. Съгласно Годишния отчет на КРС декларираният от предприятията брой абонати е 2,03 милиона. Т.е. над 418 хил. са недеklarираните абонати на платена телевизия в страната.

Посочената ситуация пряко уврежда правата и интересите на радио- и телевизионните оператори. Същевременно се увреждат и редица други носители на авторски и сродни на тях права – автори, продуценти, артисти-изпълнители и др., върху обекти, включени в програмата. Излъчването на тези защитени обекти в заведения и други публични места, достъп до които имат неограничен брой лица, представлява публично изпълнение, за което е необходимо получаване на отделно разрешение от правноносителите и каквото обичайно не е получено.

С оглед преустановяване на тази практика, която уврежда целия сектор, предлагаме с Преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗРТ да се предвиди изменение на Закона за авторското право и сродните му права (ЗАПСП), а именно включване на нов чл. 97а,

⁵ Пар. 44 от решението по делото гласи: „Moreover, it is apparent from the documents submitted to the Court that the action by the hotel by which it gives access to the broadcast work to its customers **must be considered an additional service performed with the aim of obtaining some benefit**. It cannot be seriously disputed that the provision of **that service has an influence on the hotel's standing and, therefore, on the price of rooms**. Therefore, even taking the view, as does the Commission of the European Communities, that the pursuit of profit is not a necessary condition for the existence of a communication to the public, it is in any event established that the communication is of a profit-making nature in circumstances such as those in the main proceedings.“.

който да предостави по-пълна защита на правноносителите при излъчване на програми в търговски обекти:

„Чл. 97а (1) Санкциите по чл. 97, ал. 1 или 2 се налагат и на лице, което като знае или има основание да предполага, че ще наруши закриляно от този закон право по чл. 91, ал. 1, т. 1 и/или т. 3, или по чл. 72, ползва на територията на обекта, в който осъществява търговската си дейност, достъп по чл. 97, ал. 1, т. 6 или т. 13, в нарушение или при заобикаляне на правни, технически или организационни условия и мерки, прилагани от произлъчващия или предлагащия доставчик на електронни съобщителни мрежи и/или услуги.

(2) Санкциите по чл. 97, ал. 1 или 2 се налагат и на лице, което се съдейства за или подпомогне извършването на нарушение по ал. 1, или допусне извършването на такова в собствен, нает или управляван и стопанисван от него обект или помещение.

(3) Отговорен за нарушение по чл. 97, ал. 1, т. 6 и т. 13 е, съответно санкция се налага на, абонатът на достъп по ал. 1, когато той изрично и писмено се е задължил към произлъчващия или предлагащия оператор да уреди от свое име и за своя сметка съответните права по чл. 91, ал. 1, т. 1 или т. 3, и по чл. 72. В този случай отговорността на произлъчващия или предлагащия оператор е изключена."

Доколкото предложеният текст предлага по-висока степен на защита на правата на радио- и телевизионните организации от съществуващата към момента, следва да се посочи, че действащата уредба на ЗАПСП осигурява минималното ниво на закрила, която държавата следва да осигури по отношение на излъчващите организации съгласно Директива 2006/115⁶ и в Римската конвенция⁷. Същевременно и директивата, и конвенцията предоставят възможност на държавите да предвидят по-разширена защита на тези права. Рецитал 16 от Директива 2006/115 изрично сочи, че *„държавите-членки могат да предвидят по-обширна закрила за носителите на права, сродни на авторското право, отколкото изискват разпоредбите, установени в настоящата директива по отношение на излъчването и публичното съобщаване."*

На последно място, с цел ефективен контрол, предотвратяване и санкциониране на нарушенията на авторските и сродните на тях права, предлагаме допълнение в чл. 98, ал. 2 от ЗАПСП, съгласно което длъжностните лица от Министерство на културата да могат да използват за съставяне на актовете за установяване на административни нарушения доказателствени средства, събрани от недлъжностни лица (граждани или юридически лица), когато доказателствата са събрани така, че да позволяват надлежно установяване на нарушението. Вярваме, че по този начин ще бъдат преодолени ограниченията в административния ресурс на компетентните органи, като в същото време се запазва експертизата им да извършат преценка на доказателствените средства и констатациите, и да установят нарушенията при наличие на съответните предпоставки.

⁶ Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, свързани с авторското право в областта на интелектуалната собственост

⁷ Международна конвенция за закрила на артистите-изпълнители, продуцентите на звукозаписи и излъчващите организации

С оглед на горното предлагаме в чл. 98, ал. 2 от ЗАПСП да бъде добавена нова т. 9 със следното съдържание: „9. използват доказателствени средства събрани от граждани и организации по начин, който дава възможност да се установи нарушението, начина на събирането им, тяхната достоверност и интегритет.“.

Изразяваме нашата готовност да вземем участие в последващите обсъждания на законопроекта във връзка с правилното въвеждане на Директива (ЕС) 2018/1808.

С уважение,

Анна Танова

Изпълнителен директор

Асоциация на българските радио- и телевизионни оператори – АБРО